

trale bydele i Københavns kommune være rimeligt at bevare ejendomme, hvor forbedringsudgiften i dagspriser udgør op til 4.500 kr. pr. m<sup>2</sup>. Under hensyn til de pågældende boligens standard set i forhold til huslejen i den ældre boligmasse i øvrigt, bør dette normalt ikke medføre huslejer på over 250 til 275 kr. pr. m<sup>2</sup>. Der er herved bortset fra bygninger med særlige kvaliteter, f.eks. særlig bevaringsværdige ejendomme. I det omfang en sådan husleje ikke kan forrente de foretagne investeringer samt dække den oprindelige husleje, må der ydes indeklån med afdragsbidrag efter bestemmelserne herom. Det er i øvrigt ministerens opfattelse, at en husleje af den nævnte størrelse normalt vil være resultatet af investeringer inden for den ovenfor anførte bevaringsgrænse, idet en væsentlig del af investeringerne vil gå til vedligeholdelsesarbejder, der ikke i sig selv vil medføre huslejestigninger.

Herefter indstiller et *mindretal* (socialdemokratiets, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslagene til *vedtagelse* med de af boligministeren og miljøministeren stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis og venstres medlemmer af udvalget) udtaler følgende:

Da byfornyelsesloven var til 3. behandling i folketinget den 2. juni 1980, stemte mindretallet imod loven. Samme dag var mindretallet medunderskrivere på en begæring om, at lovforslaget først blev indstillet til stadfæstelse efter nyvalg til folketinget, jfr. grundlovens § 73, stk. 2.

Mindretallet stemte imod byfornyelsesloven, fordi beboerne i byfornyelsesområderne ikke var sikret tilstrækkelig indflydelse på byfornyelsesplanerne, erhvervsvirksomheder i byfornyelsesområderne var ikke sikret tilstrækkelig beskyttelse mod udsanering, ejerboligerne var urimeligt dårligt stillet i forhold til lejerboliger, og loven var i det hele taget ufuldstændig og ugennemarbejdet.

Når mindretallet desuden begærede stadfæstelsen af loven udsat, skyldtes det de vidtgående ekspropriationsbestemmelser, som var indeholdt i loven.

Gennem en lang række ændringsforslag har boligministeren nu i det store og hele løst

disse problemer. Mindretallet vil især fremhæve følgende forbedringer i forhold til den oprindelige byfornyelseslov:

1. Beboernes indflydelse på byfornyelsesplanernes indhold er blevet styrket, bl.a. gennem en udvidelse af offentlighedsfaserne.

2. De meget absolutte kvalitetskrav i byfornyelsesloven er blevet blødgjort, hvilket indebærer, dels at kommunernes indflydelse på byfornyelsens indhold, omfang og tempo er blevet styrket, dels at beboerne får bedre praktiske muligheder for at gennemføre trinvis boligmoderniseringer.

3. Med den ændrede byfornyelseslov indskrænkes omfanget af bygningsnedrivninger til fordel for flere bevarende moderniseringer, hvilket mindretallet foretrækker af menneskelige og beskæftigelsesmæssige grunde.

4. Ejerboligernes stilling er blevet forbedret, bl.a. gennem adgang til offentlig støtte efter principielt samme retningslinjer som lejerboliger.

5. Der er blevet bedre vilkår for småerhverv i byfornyelsesområderne, bl.a. gennem bedre genhusningsmuligheder og erhvervslejesikring.

6. Det stærkt ekspropriative krav om tilbagestykning af allerede udstykkede ejerlejligheder er blevet fjernet med ministerens ændringsforslag nr. 60.

Dertil kommer, at ekspropriationsmulighederne i det hele taget er blevet betydeligt indskrænket som følge af en udvidet sikring af ejeres og lejeres indflydelse på byfornyelsen og boligmoderniseringen.

Mindretallet har stillet ændringsforslagene nr. 34, 52, 53, 54, 56, 58, 59, 62 og 65. Sigtet med disse er at sikre et reelt frit valg mellem den foreslåede indeksfinansiering og optagelse af traditionelle realkreditlån.

Mindretallet har taget til efterretning, at et flertal i folketinget den 12. marts 1982 – imod mindretallets ønske – vedtog, at der skal kunne ydes indeklån til finansiering af byfornyelses- og boligmoderniseringsarbejder.

Som lovforslaget ser ud efter 2. behandling, er der en formel valgfrihed mellem indeksfinansiering og traditionel finansiering. Men da det statslige rentebidrag alene skal ydes til indeklån, finder mindretallet ikke denne valgfrihed reel. Mindretallet har derfor stillet forslag om, at der ydes et tilsvarende